

Páník fuč, venku krásně, tak jdeme fšící pokopě. A se uvidí, jak nám to půjde, kam se půjde a jak to bude.

A se vidělo. Tali dostala košík a volno hned na začátku. A docela jí to šlo, být za hodnou. U sámošky teda šla na vodítko, a aspoň si oba procvičili společnou chůzi u nohy. Pak nás čekal "kotrmelcový" úsek u kláštera Boromejek a helemesekoukejese, kotrmelce se nedostavily. Trochu se dostavilo puzení k tahání, abychom uuuuuUUUuuUUUž tam byli, ale jo, dohodly jsme se. A tak jsem hned na kraji polí vyndala balonky, odepla vodítko a Tali dostala prostor řídit.

A velmi dlouho jí vydrželo to, že je hodná a buď se vrací sama, nebo na zavolání. A skoro celou dobu jsme se pinožili společně po cestě. Dokonce bylo klidné družení s panem krysaříkem z posledního vchodu našeho paneláku, který vyvedl paničku na procházku. Ač je jinak na ostatní psy protivný, tak Rumíček ho kdysi přesvědčil, že jsou kámoši ☐ a teď už si zvykl i na tu flekatou obryni, takže se společně pozdravili a my pak šli kousek za nimi. Pak přišlo volání divočiny a Tali vlítla do stařiny. A tady bych viděla malý posun. Už to vlastně ani tak nebylo volání divočiny, jako spíš lovečiny. Nelítala jako pako, ale bylo vidět, že soustředěně pracuje, jen teda nepracovala s mým dovolením ☐ . Ale změna je i v době, kdy se v tom šípkovém mlázi štrachala. A taky v tom, s jakou ke mně přiběhla. A taky v tom, že následně teda vnímala při nápravném cvičení a byla schopná pod povelem v tý stařině být na příjmu. A navolno. Ale musí to být pod povelem.

Pokud přijde "Jdeme" , znamená to pro ni hrrrr dopředůůů a šup do mlázi a čuchat, hledat. Odtamtud ji musím vyšťárat a být velmi důrazná. Ale jak říkám, i tady došlo - momentálně - k nějakému tomu posunu. Např. v dobách nedávných by byla schopná se snažit urvat i během nápravného cvičení. A to byla na stopovačce. Teď ji do stařiny zavedu s povelem "SSSSsse mnou!" a ona jde skutečně se mnou. Ale musím se teda tvářit krutopřísně a nesmí přijít ani pochvala. To už to bere, že má vyřešeno a tradadadááá ☐ .

Další co se jevilo jako posun, byla hra s balonky právě uprostřed tý stařiny, ne na volném prostoru. Kdy se jel systém - jeden sedí, druhý čeká, pánčička hodí balonek do vysoký trávy a je nutno jen přinést. Tali na volno a tři úspěšný "aporty" ze tří! Víc jsem si nelajsla, abych nám to nekazila. Seděla hezky a čekala až na ni přijde řada. Místo toho, aby měla tendence odběhnout. Toooo je taky určitý krok. A.... na volno jsme se taky vraceli. Situace mi nahrála

a já jí mohla ukázat, že když poslechne, tak ji sama do tý stařiny i pošlu a nechci nic. Vyběhla hezky za chvíli sama.

Pak to teda pokazila, protože jí před čumesem vylítla křepelka a to nedala. A ucpala si uši. My naopak s Rumíčkem nastartovali nohy a udělali frrrrnk jako ta křepelka. Bylo to na vhodném místě, zase mi to hrálo do karet. Takže madáme nás nenašla tam, kde si myslela a pustila se do hledání. Řítila se za náma s jazykem na vestě. Aby jí bylo sděleno, že o ní nikdo nestojí a my si jdeme po svém. A cvičili jsme si s Rumíčkem chůzi u nohy a házeli si balonek. Doprovázely nás opět zaražený prdy, který se zarazily natolik, že ani na starý hřiště, který jí vždycky tak láká, si neodběhly a furt se držely u nás. Nám ovšem byly milé zaražené prdy jedno, a jeli jsme si svoje. Ty pohledy, který k nám házela, byly dobře zoufalý ☐ . Až když se přiblížila silnice, jsem ji cvakla na vodítko a beze slova se šlo domů. U rybníčků jsem nasadila košík, odepla vodítko a zase beze slova šla. Až jsme takhle došli domů. Všichni a společně. Takže vlastně v jejím podání to byla v podstatě vydařená procházka. By se dalo s troškou shovívavosti říct.